

денеца поглеждатъ нагоре презъ дупката и казватъ: Какво ли има горе, на онзи свѣтъ? Животътъ въ кладенеца е така нареденъ, че единъ на другъ си даватъ заповѣди, а същевременно единъ другъ не могатъ да се постигнатъ. Всѣки седи на своето мѣсто и не се мърда оттамъ. Онзи, който е на най-горното стѣпало въ кладенеца, е на разстояние едва десетъ метра отъ дупката, но той не съзнава това, мисли, че е далечъ отъ нея. Въ това положение седатъ всички въ кладенеца съ години, и никой отъ тѣхъ не може да се издигне едно стѣпало по-горе отъ своето положение. Следъ време дохожда единъ разуменъ човѣкъ, поглежда въ кладенеца и, като вижда тия хора вътре, запитва: Какво правите долу? — Седимъ на едно мѣсто. — Не можете ли да се движите? — Не можемъ. — Ами азъ не бихъ ли могълъ да ви помогна? — Надали ще можешъ. Ние седимъ тукъ отъ години, и то тѣй основателно, здраво заседнали, всѣки на своето мѣсто. Ето, този стълбъ седи въ срѣдата на кладенеца отъ хиляда години насамъ. Тогава този човѣкъ донася едно вѣже съ кука накрая и го пуца въ кладенеца. Всички гледатъ, какво ще стане. Куката хваща за дрехата онзи, който е на най-горното стѣпало въ кладенеца, и безъ да усѣти, той се намира вънъ отъ кладенеца, въ широкия свѣтъль свѣтъ. Останалитѣ започватъ да се чудятъ, де отиде другарътъ имъ, какъ тѣй предъ очитѣ имъ се изгуби. Съ излизането на първия